MARIONETE ÎN JOC FARISEIC

ASTAZI CA NICIODATA pe umerii lucrătorilor mijloacelor de informare în masă s-a pus povara de a regla opinia publică, imprimîndu-i sentimentul responsabilităţii pentru soarta noastră a tuturora, bîntuită de toate vînturile la acest cruciş de cale.

Da, iată palma dată în obraz, la care ne-am aşteptat şi acea laba, în persoana separatiştilor, care şi-au făcut lucrul lor murdar. Vom rezista oare? Sîntem datori să rezistăm. Îi credem Preşedintelui nostru, credem în multstimatul nostru guvern. Nu vom permite nimănui să le păteze onoarea şi demnitatea. Da, avem nevoie de timp, dar şi să-l pierdem nu se cuvine. Separaştiştii înţeleg aceasta perfect de bine. Şi intenţionează «să negocieze». Dar sub paravanul «comerţului», ei urzesc noi intrigi pentru a ne face să agonizăm economiceşte cît mai îndelung.

Lucrul cel mai josnic, datorat bolşevicilor, e defăimarea. Ştim cu toţii că defăimîndu-şi, discreditîndu-şi tovarăşul comunistul, ei îl izgoneau din partidul conducător, ca apoi «din neîncredere» omul să piardă lucrul, iar uneori şi viaţa. «Cu majoritatea de voturi», fără decizia organelor judiciare, numai pe baza clevetirii, au apărut sute de mii de morminte ale oamenilor inculpabili. Aşa ceva a avut loc şi în organizaţia de partid din Tighina (Bender). Tot astfel ca şi Tiraspolul din vecinătate. Şi oricît de bune ar fi intenţiile lui Petru Lucinschi, aici totuna n-ai de cine să te sprijini. Te cuprinde ruşinea, tocmai ţi se apleacă, cînd citeşti, bunăoară, mîzgăleala infamă sub titlul «Din surse bine informate şi care merită toată încrederea» din «Dnestrovskaia pravda» de la 13 decembrie 1990. Altor ziare, ce reflectă onest evenimentele din Moldova, nu le ajunge hîrtie, iar pentru minciună şi dezinformare a populaţiei este. Aflîndu-mă zilele acestea la sudul Moldovei, în Basarabeasca, Cimişlia şi Ciadîr-Lunga, eu m-am convins că separaţiştii l-au umplut pur şi simplu pe locuitorii acestor raioane cu maculatura lor. Scopul e unul — a-i discredita şi a-i defăima pe oamenii care se străduie să ne aducă în casă bucata de pîine. Oare nu e timpul să stăvilim acest şuvoi de clevetire ce-a năboit asupra noastră după regulile dezmăţate ale propagandei bolşevice?

Împărtăşesc deplin îngrijorarea oamenilor de bună credinţă şi sînt ferm convins că guvernul nostru, înainte de a hrăni lumea, trebuie să facă ordine în casa noastră. Oare şi pentru aceasta e nevoie de permisiunea Kremlinului? Trebuie să nu tărăgănăm cu crearea organelor de drept, la toate nivelurile, să trecem la noua dirijare administrativă, să creăm judeţele, să adoptăm legea despre cetăţenie. Acuma proiectul de lege e supraîncărcat. Cenzul, termenele de vechime ale vieţuirii nu trebuie să fie fragmentate în «pînă la» şi «după». Pentru toţi acei care s-au aşezat cu traul la noi trebuie să se stabilească termenul de adaptare în vederea acordării cetăţeniei. Celor care au sosit după chemare şi pe bază de contract să li se prelungească termenele vieţuire temporară după ce legea va intra în vigoare. Cei care au sosit din proprie iniţiativă capătă viză de reşedinţă fără dreptul de a participa la viaţa politică a republicii. Celorlalţi li se acordă dreptul de cetăţenie benevol, cu condiţia de a respecta legile, limba şi tradiţiile, indiferent de faptul dacă-s băştinaşi sau nu. Nici un fel de jurăminte şi ritualuri de acordare a cetăţeniei. Se prea poate că astăzi nu face să atingem apartenenţa naţională. Să se înscrie pur şi simplu «Cetăţean al Republicii Moldova».

Da, trebuie să ne retragem, trebuie să cîştigăm timp, dar nu mai mult de un an, necesar pentru o activitate intensă. Trebuie să ne dăm seama că atît timp cît nimeni nu ne-a recunoscut suveranitatea, «sîntem în componenţa U.R.S.S.», unde unicul mijloc de convingere e pumnul. Şi cred că voi fi just înţeles de oamenii de bună credinţă, doar «Tratatul unional» atîrnă deasupra noastră ca un nour negru şi poate să reducă la zero toate iniţiativele adevăratei restructurări. El nu poate fi semnat în felul cum ni s-a prezentat. N-avem de ce să ne grăbim. Ar fi cu cale ca mai întîi să semnăm un acord temporar, prin care să delegăm unele funcţii Centrului pînă atunci cînd va avea loc referendumul. Dar, oricare ar fi termenele ce vor să ni le impună, referendumul în republica noastră trebuie să se efectueze numai după traducerea în viaţă a legii despre cetăţenie.

Avem temeri serioase că anumite forţe vor recurge la diverse provocări şi acţiuni politice cu scopul de a destabiliza situaţia şi a obţine introducerea armatelor securităţii ca sub «apărarea» lor să-şi facă şi mai departe mendrele. Lumea întreagă vede dreptatea noastră şi vremea ei va sosi! Actualmente noi nu trebuie să intrăm în jocul politic, ştiind prea bine că nu noi am comandat muzica. Trebuie să îndeplinim Decretul Preşedintelui la termenul fixat. Gorbaciov a cerut să se facă ordine pe baza legilor U.R.S.S. Deci, va trebui să revenim la statutul de odinioară, să înălţăm drapelul roşu alături de tricolor. Iar totodată, să arestăm pe loc căpeteniile formaţiunilor teritoriale anticonstituţionale, demonstrînd astfel Moscovei, că noi, deşi cu capul plecat, rămînem a fi stăpîni în casa noastră. Dacă cineva ar încerca să protesteze sau să întreprindă careva acţiuni, atunci las' ca Mihail Sergheevici să descurce ţîţele. Las-să fie deferiţi judecăţii, spre învăţătura altora.

E cît se poate de evident că de acum trebuie să examinăm în Parlament atitudinea noastră faţă de militari, ca să nu le prilejuim pretexte de a interveni în viaţa noastră publică. Şi să prevenim urmările în caz de vor interveni. «Nu moldoveanul locuieşte între găgăuzi şi ruşi, ci ei trăiesc printre moldoveni». În aceste cuvinte se conţine nu numai un sens, dar şi durerea moldoveanului, pricinuită lui de confraţii cu care sălăşluieşte. Noi nu trebuie să avem minorităţi naţionale «trăitoare compact». Această noţiune a fost infiltrată ca un soi de otravă în casa noastră şi s-a făcut tot posibilul ca ea să se înrădăcineze. De ce dar ne temem să smulgem acest stereotip de gîndire. În Moldova trebuie să-şi găsească azil toţi care vor să se întoarcă în patrie, în satul său natal. Trebuie să li se acorde tot ajutorul, care ajutorare a oamenilor reîntorşi la baştină să fie supusă unui control riguros. În caz contrar vom avea situaţii asemenea celei din Tighina, unde O.S.T.K., sub oblăduirea primului secretar al comitetului orăşenesc de partid P. Ţimai, se răfuieşte cu oponenţii.

Iată considerentele mele. Cuiva poate să-i pară că eu promovez tactica «Un pas înainte şi doi paşi înapoi», ci eu sînt convins că numai retrăgîndu-ne temporar cu un pas, vom putea să facem un salt mai apoi. Ori poate nu vi-i clar cine stă în dosul separaţiştilor, ce primejdii ne ameninţă?

V. STAMATOV,
or. Tighina
(Bender)